

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V ednosti je moč“

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob torkih, četrtekih
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za eno leto . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 8.—
za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačujejo naprej na naročbe
kroz prilozene naročnine se sprava se
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobakov v Trstu po 3 nč.
izven Trsta po 4 nč.

Oglaš se računa po tarifi v petitu; za
naslove s debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglase spre-
jema **upravitelstvo** ulica Molino pie-
colo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase
je plačevati loco Trst. Odprte reklame
sije se proste poštnine.

V resnih trenutkih.

Od odličnega slovenskega rodoljuba smo pre-
jeli pod tem naslovom nastopni dopis:

Da, v resnih trenutkih! Dolgo že avstrijski
svet ni zrl tolikim zanimanjem tja gori v blestečo
prestonico ob lepi Donavi, kakor zre sedaj, ko se
pripravljajo v življenju te države važne, zelo važne
stvari. Dragi gosp. urednik! Sedaj še le, v teh
resnih trenutkih, ko mi zaresnost položaja stopa
pred oči kar najživeje, sedaj še le čutim in razu-
mem, kako ste imeli prav takrat, ko ste svarili
vedno in vedno v cenjeni „Edinosti“: Priprav-
ljajmo narod na bodoče dogodke! Nekateri so Vas
pomilovali kakor nesrečnega fantasta, ki nima niti
pojma o aktuvelnem življenju in o praktični poli-
tiki, drugi so se Vam pa posmehovali zaničevalno
kakor človeku, ki ima jedno preveč, ali jedno ko-
lesce premalo v svoji glavi. I jaz sem bil nekako
na križpotju. Sedaj pa vem, sedaj sem uverjen, sedaj,
ko čujem klasične priče, to je: dogodke pred nami,
da ste imeli prav in da se še utegne maščevati,
ker nismo pripravljali narod na bodoče dogodke.

Dobro se še spominjam. Vi se niste dali
motiti v svojem prepričanju ni po perečem sar-
kazmu ni po zahajljanju takozvanih praktičnih
politikov, katerim je bil začetek in zaključek vse po-
litiške modrosti: živeti od zore do mraka, od danes
do jutri! Kdor pa je bil toli siten, da se je hotel
brigati tudi za ono, kar utegne priti pojutršnjem,
ta je bil fantast, sanjač, sploh človek, s katerim
ne ve, kaj bi počel — praktičen politik. Tudi na
Vašo addresso so letela slična očitanja. A Vi se niste
dali motiti. Dobro se spominjam, kako ste klicali
in svarili, ne mened se za ves trušč in vrišč okolo
sebe: Pripravljajmo, poučujmo narod, vneajmo ga
za narodne idejale, da ga ne zaloté veliki trenotki
— nepripravljenega! Svarili ste in opozarjali ro-
jake na možnost takih dogodkov, vsled katerih

nam morda poreče sama krona: Tu imate bel
listič! Napiši, ti narod slovenski, svoje želje na
ta listič!

Potem pa ste vsklikali v rodoljubni skrbi:
in kaj bode, ako narod ne bode vedel česa odgo-
voriti na ta poziv? Ne bode vedel, ker ga nismo
pripravili na to.

Oni drugi so Vas zavračali: Pustite nas s
tem, to so utopije, to so stvari, s katerimi se ne
bavi resen politik.

Kako drugače sodi morda sodaj mnogokdo?
Sedaj, ko so se jele pripravljati resne stvari. Niso
še tu tisti veliki trenotki, ali to sedanje vrvenje,
to tajinstveno šumenje v našem javnem življenju,
to splošno hrepenenje po nečem, čemur ne vemo
še trdnih in konkretnih oblik, to splošno pre-
pričanje, da tako ne moremo in ne smemo dalje
v naši Avstriji: vse to so prvi znaki velikega dela
za preložitve državnega mehanizma na drugačno
podlago, razlikujočo se od sedanje kakor noč od
dneva.

Trenotki so tu, ko bi ves narod naš moral
vedeti, kaj hoče; ko bi moral biti na jasnem glede
poti, po katerih meni dospeti do tega, kar hoče!
Narod naš bi moral biti v teh trenutkih trdno
sklenjena falanga, vsa srca bi morala biti preš-
njena mislijo: kako je ukreniti, da si osiguramo
bodočnost! S konceptom svojih zahtev v roki bi
morali stati na političkem pozorišču, da ne zamu-
dimo onega usodnega hipa, ko bode govoriti
tudi nam.

In kako je v resnici z nami, dragi mi gosp.
urednik! Morda sem pesimist, morda vidim črno,
kjer je belo. Ali bojim se, jako se bojim, da Slo-
venci tudi to pot zamudimo — brod, ki naj bi nas,
če že ne prevel, pa vsaj nekoliko približal onemu
bregu tam na onem kraju. Vso čast našim poslan-
cem, oni store, kar morejo. Več ne moremo zahte-
vati od njih. Ali kaj nam pomaga vse njih delo,

vsaj njih poštena volja, ko pa je velika masa tako
grozno apatična. Kako vse drugačna bi bila ve-
ljava besede naših zastopnikov, ako bi sodeloval ž
njimi ves narod! Kje so, vprašam Vas, sklepi ob-
činskih zastopov, političnih društev, javnih shodov,
kje so one spontanne narodne manifestacije, ki bi
imponirale svetu in na katere bi se lahko sklice-
vali naši prvoboritelji? Kje?! Kje?! Malone pov-
sodi žalostna, moreča tišina. Saj čutimo, da se
nekaj godi, čutimo, da so od sedanjih trenutkov
odvisna desetletja; ali pomoči si ne vemo, ker na-
rod ne ve, česa bi mu trebalo, ker so ga dogodki
zalotili nepripravljenega. Tesno nam je pri srcu,
a mi ne vemo storiti družega, nego da fatalistiški
zremo tjakaj proti Dunaju, pričakujoči tega, kar
ima priti. Sedaj se maščujejo nad nami naši na-
rodni grehi. In zjokal bi se človek, ako pomisli,
kako na vse drugačni stopinji bi bila politična
šola našega naroda, da smo porabili za šolanje
one zlate čase, ki smo jih potratili v medsebojno
klanje in — pohujševanje!

Ali dovolj bode rekriminacij. Sedaj pa pogled
pred-se, v bodočnost. Vprašajmo se prav na kratko:
imamo-li česa pričakovati od bližnjih dogodkov?
Na to vprašanje si moramo odgovoriti točno in
jasno. To treba, ako hočemo, da storimo, kar se
sploh še da storiti. Teda predno povem svojo,
povdariti moram, da je to le moje subjektivno me-
nenje in da je lahko mogoče, da se motim. Seveda,
da se to menenje opira na razna dejstva iz mino-
losti in iz sedanjosti ter na razna zna-
menja, po katerih moremo sklepati
na bodočnost. Moj odgovor pa je: La sciate
ogni speranza! Vsaj za nas primorske Slo-
vane. To je: ako se večina, katere važen člen smo
tudi mi Slovenci in Hrvatje, ne pokaže kompaktno,
trdno, jekleno in — neizprosno tudi tedaj, ko bode
govorila z grofom Badenijem o nas Jugoslovanih.
Ali — odkrito bode povedano — jaz za svojo

PODLISTEK

Moje Binkošti na Krasu.

Potopisna novela. — Spisal Gromozenski.

Belo barvane duri so zaškrupale, se odprle,
a jaz sem zazrl v popolnem neglizu — gospoda
Hrasta — moža Zorkine sestre.

Gledal me je, se začudil, mi nudi v pozdrav
desnico in rekel:

„Kaj ste vi?“

„Da, jaz sem.“

Posteno je zazehal, se prijazno nasmehnil in
nadaljeval:

„Prav, prav, da ste prišli. Danes sem udo-
vec, pa malo pokrokava.“

„Udovec? Kje so pa dame?“

„Pred pol ure so se odpeljale v Postojino;
hočejo si ogledati jaso.“

„Nesrečni Vdeb, čemu si me zavel pod čre-
šnjevo drevo! sem se hudil na tiho, „ti si kriv,
da ne vidim svoje Zorke.“

Glasno sem pa rekel:

„Ob kateri uri pridejo dame v Postojino?“

„Ob dveh popoldne menda, ako se jim ne
pripeti kaj posebnega na potu! Sedaj pa prosim
malo potrpljenja, da se spravim v pošteno obleko.“

„Gospod Hrast, bi se-li ne mogel jaz kam
nasloniti za jedno urico, grozno sem truden.“

„Seveda! Prej pa pokusite mojega brinjevca.“

Brinjevec je bil izboren, a sobica, v katero
me je sproved, zares mična.

„Tukaj spi Zorka. Kar na njeno posteljo se
uležite!“

Sobica, modro slikana, ima dve okni z lepim
razgledom po Krasu in na Karnske planine.

Postelja stoji v sredi sobe, dotikaj se s
sprednjim delom stene. Pri postelji je stala lična
omarica, na njej pol zgorela sveča v srebrnem
svečniku, na katerem je ležala škatljica zveplenk
družbe sv. Cirila in Metoda. Na tleh pri postelji
ležali sti, kakor bi že rekel, na svojem trebuhu,
dve odprti knjigi, jedna večja, druga manjša. Naj-
prej sem vzdignil večjo: „Ljubljanski zvon“, letnik
1881, na odprti strani 4. nadaljevanje Jurščevih
„Rokovnjacev“. Manjša knjiga so bile Aleševčeve
„Ljubljanske slike“.

„Gotovo jih je čitala sinoči, a ko jej je za-
spanec došel zapirat mile oči, vrgla je knjigi na
tla in zaspančkala ter morda celo sanjala o meni.“
V tej sladki misli sem položil telo na posteljo.

Hitreje mi je krožila kri po žilah, toda za-
spal sem vendar kmalu.

Nekaj časa sem spal trdno, potem so mi pa
začele sanje razkazovati različne slike.

Gledal sem njo, Zorko, kako je šla v po-
stonjski jami na Kalvarijo, mižrula srce iz prs in
je pribila z dolgim žebljem na križ levega razboj-
nika, da se je zacedila rudeča kri iz srca. Zorka
je vlovila kri s kristalno čašo, spila polovico, po-
lovico pa nudila meni; pil sem svojo kri in se
zbudil.

Pogledal sem na uro, bilo je pol desetih, ne-
opisno mi sem pogledal na vzglavje ter šel iskati
gospoda Hrasta. Nikjer ga nisem našel v hiši, kar
mi je dalo ugodno priliko, da sem si ogledal po-
vršno vse sobe. Lep red, slike in kipi slovenskih
in slovanskih velmož, slovenski časopisi in knjige,
vse je pričalo, da sem v domu narodnjaka.

Gospoda Hrasta sem dobil v kuhinji. Zami-
šljeno je zrl na ogašče, le da nisem razločil, da-li
zre v plapolajoči ogenj ali pa v železni pisker, v
katerem se je nekaj kuhalo.

Zasmejal sem se, a on je del prst na ustnice,
da naj melčim in je štel:

„Sto pet in dvajset, sto šest in dvajset“...
do dvesto, kjer je nehal, globoko vzdahnil in po-
tegnil pisker od ognja, rekel:

„Hvala Bogu, da je dovršeno. Kuham nekaj
za najina želodca, pa je zapisano v „kuhinjskih bu-
kvicah“, da se mora šteti do dvesto.“

Zopet sem se smejal, a ko sva jedla, moral
sem priznati, da je dober kuhar, ker teknilo mi je
dobro, — no, bil sem res grozno lačen.

„Sedaj pa zakleneva koč in idiva v Vipavo
na vino.“

V meni se je rodil drug sklep; odklonil sem
prijazno vabilo, se poslovil s primernimi besedami,
sedel čez par minut poleg nekega debelega me-
sarja na trdem koleselju in se ravno pol dvanaj-
stih pripeljal na sežanski kolodvor.

(Pride še.)

esebo imam jako malo nade do tega. Kakor mal simptom — ki pa je usodne važnosti za tržaške Slovence — morem zabeležiti tu, da se nekaj govori in šepeta, da se policijska oblast po okolici zopet vrne magistratu. Onemu, ki pozna razmere, ne treba praviti, kaj da pomeni to; onemu pa, ki jih ne pozna, bi zastoj pripovedovali o tem, ker jednostavno ne bi verjel, kar bi mu pripovedovali. Komaj se je ljudstvo nekoliko umirilo in se je jela vračati vera v nepristranost oblasti, pa se nam bliža odredba, ki ožge, kakor slana, srca naših nesrečnih okolčanov. In to v trenutku, ko smo činitelj v večini, s katero se pogaja vlada. To je pač žgoča ironija!

Po tej sedanjosti nakani smemo sklepati precejšnjo sigurnostjo o dispoziciji sedanjega kabineta ozirom za nas primorske Slovence.

Tako sodim jaz o stvari. Pa ne mislite nikar, da hočem propovedovati pesimizem in obup.

Ne, obupati nam ni treba; treba pa nam nekaj drugega: spametujmo se! Vseslovenski shod je pred durmi. Kolikor morem razumeti jaz namene pripravljavnega odbora, hoče isti, da pride na shodu po lepi soglasnosti do impozantne manifestacije na vzgoraj, na adresu vlade. V ta namen se hočejo izogniti vsemu, kar bi utegnulo motiti harmonijo. Predložene resolucije naj se vsprejmejo soglasno.

V zmislu svojih predstojen izvajanj moram izreči svoje uverjenje, da bode naš apel do grofa Badenija najbrže udarec s palico po vodi. Voda se ugleda zopet....

Toda shod nam vendar lahko prinese dobrega sadu. Resolucije naj bodo jedrnate, jasne. V njih naj se točno izrazijo vse zahteve Slovencev od Mure do Adrije. V resolucijah bodi izražen ves naš program! Potem pa na delo, da popolnimo, kar smo zamudili do sedaj! Prični se takoj in z vso energijo politiško šolanje našega ljudstva! Sleherni slovenski rodoljub postani misijonar, vnet za svojo stvar! Vsakdo naj pripomore po svoji moči, da ta program preide v meso in kri naroda! Če že ni nade — pripovedujem vedno le svoje subjektivno menenje, — da bi vseslovenski shod dosegel kak poseben uspeh navzgor, pa naj deluje navzdol in na široko za politiško dozorevanje našega naroda. V par letih lahko popolnimo, kar smo zamudili, ako se zložno lotimo dela. Saj naš narod je bister, pošten in značajan v svojem jedru. Le pouka mu treba. In ko bode naš narod vedel, česa mu treba, zadobe naši poslanci najboljšega sodelavca v narodu samem; potem bode že računal z nami ali ta ali pa kateri — drugi Badeni.

To sem hotel reči svojim rojakom v teh resnih trenutkih.

Morda sodim prečrnogledno o dispozicijah na Dunaju. In ako se pokaže, da sem videl prečno, nikdo ne bo bolj vesel na tem, nego — ravno jaz. Nekdo.

Politiške vesti.

TRSTU, dne 7. septembra 1897.

K položaju. Na prvem mestu prinašamo danes izvajanja jako razsodnega slovenskega rodoljuba. Ne da bi se hoteli identifikovati s temi izvajanj, vendar moramo pripoznavati, da njegov pesimizem ni brez podlage. In le resnica je, da tržaški Slovenci večinoma jako skeptično sodijo o sedanjem položaju Slovencev. Tudi če pride do preobrata, vendar ga ne bomo občutili — tako sodi javno menenje — tudi mi na Primorskem. Je že tako: ljudje so se že odvadili upati. Čustva so zagrenela in to je menda vzrok, da naš dopisnik slika vendarle preveč črno v črno. Sicer pa tudi današnji „Slov. Narod“ jako črnogledno sodi, mené, da vlada nima dobrih namenov gledé desnice in najmanj glede Slovencev in Hrvatov. Toisto potrja tudi brzojavka današnjega „Mattina“, ki pravi, da so Jugoslovani jako nezadovoljni, ker da ni nikake nade, da bi se uresničile njih zahteve. Ta brzojavka trdi celó, da je mogoče, da Slovenci in Hrvati ne bodo podpirali večine in vlade. — Te vesti bi nekako potrjale sodbo našega današnjega člankarja.

Vse drugačesodi o položaju prvak nemških konservativcev dr. Ebenhoch. On slika v nekem članku sedanjí položaj jako nadobudno za večino. Pripoveduje najprej, kako da je grof Badeni šel do skrajne meje samozatajevanja nasproti nemškim liberalcem. Toda le-ti so osorno odklanjali vse nje-

gove ponudbe in so si tako zaprli pot do oblasti za mnogo let. Z zadnjimi konferencami na Dunaju je prišel čas desnice. Po potrební zmernosti in prijenljivosti na vseh straneh si je večina zagotovila obstanek. No, ta večina se ni prodala vladi, nego je dala isti garancij, a je tudi ona zahtevala garancij od vlade. Večina hoče nuditi vso svojo moč v podporo vladi, a tudi vlada se mora odkrito nasloniti na večino, ki je solidarna med seboj tako, da sleherni udarec, ki je zadel jedno skupino, občutijo vse druge skupine v večini.

Ta slika Ebenhochova je seveda dokaj drugačna, nego ona našega člankarja. Toda lahko njim, nemškim konservativcem, ki imajo pred seboj le svoj konservativni program. Sleherni udarec, ki je zadel liberalce, je na dobiček konservativnemu programu. Kaj de to, ako konservativci pri tem spogajajo nekoliko „zmernosti“. Lahko je čakati onemu, kateremu se relativno dobro godi. Ali da bi nemške konservativce trle tudi take narodne skrbi, kakoršne tarejo nas, ne vemo, da-li bi tudi potem še propovedovali o „zmernosti“. Oni, kateremu primanjkuje zraka, ne more čakati. Brez dihanja ni možno življenje, absolutno ne. Tako tudi mi ne moremo čakati, kajti nam teče voda v grlo. Tako daleč ne more iti naše samozatajevanje, da bi se zadovoljili z čakanjem in upanjem na boljše čase. Saj ne zahtevamo Bog ve koliko. Ali toliko vsaj naj nam zboljšajo položaj, da bomo mogli dihati in živeti. Na to ali ono bi že še počakali v božjem imenu in dobri stvari na ljubo, ali grof Badeni naj poskrbi, da bomo mogli čakati. To je tako, kakor bi zahtevali od bolnega na smrt, naj — čaka! Čakanje mu more donesti le smrt.

Ako nam večina ne more izposlovati garancije, da se za sedaj vsaj v nekoliko meri zboljša položaj na Primorskem — ostalo bi moralo seveda slediti pozneje, a čim preje — potem pa pridi, kar hoče! In na vse zadnje pa mi je vendar ljubše, da sem tlačen v opoziciji, nego pa da me tlačijo v poplačilo, ker pošteno pomagam nositi na svojih plečah odgovornost večine.

Različne vesti.

Prošnja. Tržaška ženska podružnica Sv. Cirila in Metoda vabi najuljudneje vse rodoljubne dame, trgovce in obrtnike, da podaré kaj, bodisi galanterijskega blaga, igrač ali jestvin za namerovani „bazar“, ki bode o priliki koncerta dne 19. t. m. v društvenem vrtu pri sv. Ivanu. Prosi se prav lepo, da se vsakdo odzove temu vabilu ter pošlje kaj vsaj do 15. t. m. v „Tržaško čitalnico“, Via S. Francesco št. 2. Sprejme se drage volje vsaka malenkost, ker vse pripomore do lepega vspeha.

Ne zabite rodoljubje tržaški, da smo ravno mi veliko dolžni družbi sv. Cirila in Metoda! Zato naj ne ostane ta klic brez vspeha!

ODBOR

tržaške ženske podružnice.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnjo izdanje „Elinosti“ še-le v četrtek zvečer ob navadni uri.

Pro bono pacis. Zadnjo nedeljo meseca avgusta bilo je romanje k Materi Božji doli v Istro blizu Poreča. Romanje je bilo prirejeno po tukajšnji katoliški družbi pod vodstvom veleč. gosp. Butignonija. Kakor običajno, se je udeležilo romanja tudi lepo število Slovencev in Slovencev. Stopivši v Piranu s parnika, jelo je naše pobožno ljudstvo moliti in peti svoje prošnje do M. Device, kar pa ni ugajalo gospodu voditelju. Veleč. Butignoni je „prosil“ ljudstvo, naj moli, oziroma poje v laškem jeziku, „ker — tako je menil — tu smo na tuji zemlji in ako bi molili, govorili in peti slovenski, bi lahko imeli nepriliko“. Naše ljudstvo je bilo užaljeno, videče, da ne sme moliti v čast božjo v slovenskem jeziku, vendar je nadaljevalo molitve v slovenskem jeziku. To začuvši je prišel tamošnji duhovnik ter je zabranil nadaljne molitve in ukazal molčati!!! Naši ljudje so žalostno in molče korakali dalje, proseči Mater Božjo, naj bi skoro ublažila strast naših nasprotnikov.

Ko so dospeli v cerkev Matere Božje, pričela je božja daritev, katere so se romarji udeležili pobožno. Ko se je ljudstvo razšlo, začele so naše Brežanke moliti litanije pred oltarjem Device Marije in to povzdignjenim glasom, kakor navadno. Med molitvijo je zopet prihitel gori omenjeni du-

hovnik ter je zabranil nadaljnjo molitev zaradi — ljubega miru! Naše pobožno ljudstvo si ni dalo več pokoja. Bilo je tako užaljeno, da več njih niso užili ničesar od žalesti in jeze.

Postrežba je bila pod vsako kritiko in draga nad vso mero.

To so fakta, radi katerih se ne bojim popravka. Komentarja ne bom pisal, nego samo želim, da bi naše ljudstvo obiskovalo taka božja pota, na katerem sme moliti Boga v svojem jeziku.

Jaz.

Na jutranjo veselico ženske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Rojannu opozarjamo vse občinstvo naše. Ker smo uverjeni že naprej, da bode moralni uspeh veselice popoln, bilo bi le prav in lepo, da bi bil ugoden tudi materialni uspeh. To je pa odvisno od našega čestitega občinstva.

Pevske družstvo „Danica“ na Kontovelju priredi svojo veselico dne 12. septembra v prostorih gosp. Alojzija Guština. Program priobčimo prihodnjč. —

Prva društvena dirka „Kolesarskega kluba Sokol“ v Trstu bode prihodnjo nedeljo o priliki veselice pevskega društva na Opčinah, z Opčin v Štorje in nazaj. Start na Opčinah ob 4. uri pop. Vložek 2 kroni. Členi, ki se mislijo udeležiti dirke, naj se prijavijo pri gosp. tajniku A. Muhi, tiskarna Dolenc, in sicer najkasneje do 11. t. m. do 12. ure dopoldne. Na prijave brez uložka se ne bode jemalo ozira.

Klubovi členi so naprošeni, da bi polnoštevilno prisustvovali tej dirki. Določena so 3 darila. Odbor.

Za pedružnico družbe sv. Cirila in Metoda na Greti se je nabralo 4 gl. o priliki krsta Danice Josipove Katalanove v Rojannu.

Za družine radi volilnih izgredov zaprtih okoličanov so darovali nadalje:

Štrekelj Andrej, nabral je na Gorjanskem v Blažičevi gostilni med zbranim starešinstvom o priliki proslavljanja rojstnega dne presvetlega cesarja 4 gl. 70 kr.
Gračič Josip, Brm, Istra 2 „ — „
Krašovec Fran, c. kr. sodnik v p. 2 „ 50 „
Gasperčič A., župnik na počitnicah v Škofji Loki nabral je na povabilo g. Fr. Tavčarja trgovca iz Selc med Selčani na povratku iz Šmarne gore se željo, naj bi se Slovenci pri več prilikah spominjali nesrečnih Primorčanov 7 „ — „
Dekleva Štefan iz Materije je poslal 8 „ 78 „
I H. 2 „ — „
Dijaki v Gradcu 5 „ — „
Slavoj Dolenc iz Ajdovščine nabral 23 „ — „

Skupaj 54 gl. 98 nč.

Prej izkazanih 2061 gl. 47 nč.

Skupaj 2116 gl. 45 nč.

Glas iz občinstva. „Solze zatiranih kličejo na masčevanje k nebu proti zatiralcem!“ To sem hotel zaklicati, gospod urednik, najpoprej, potem Vam šele sporočim, da sem videl na lastne oči isti dogodek zadnji terek, o katerem je poročal „Lavoratore“. Baš sem šel proti mestu, ko sem videl ondi proti gledališču „Politeama“ korakati burnim vzletom magistratovca in upirati srepi pogled na neko borno okoličanko, ki je prodajala figov sad. No, revica je res hitro pobrala svoj jerbas s figami in hotela zbežati, toda nesreča je hotela, da se je ubožica zvrnila in da so se stresle fige po tleh. No, tedaj bi bili morali videti rečeni organ mestnega magistrata. Pričakovati bi bilo od straže magistratove slove ega mesta Trsta, da ima vsaj nekaj tistega dostojanstva, katerega bi bil dolžan svoji uniformi, a ta hip je figamož pozabil na svojo uniformo in jel ceptati po figah okrog, kakor bi bile kaki nevarni mrčesi. Žena se je jela tresti in jokati se vsa zbegana — ljudje pa so zijali. Marsikateremu gledalcu se je najbrže srce smejalo od radosti, ko je videl slovensko okoličanko tako poraženo in si je morda želel skrivaj, naj bi magistratovec še ženo pohodil tako, kakor je fige, v čast italijanstvu tržaškemu. Toda, zdaj pa mi dovolite jedno opazko, gosp. urednik! Kaj pravite, kaj bi se bilo zgodilo takemu nadzorovalcu javnega reda v kakem mestu tam v prosvitljeni Ameriki?! Veste kaj? Ne treba vam praviti tega.

„Lavoratore“, ki je h krati začel gojiti sočutje za zatirane, je vprašal, kaj porečejo k temu na municipiju — ? Kaj porečejo? „Česar noče gospodar, hlapec ne stori!“ Ubogi okoličan!

A bodi potolažen, kajti tudi tem odnošajem bode enkrat kraj. Dijoklecijanov in Neronov ni več, a katoliška vera je ostala! Tako se lahko učimo iz zgodovine, da poštena stvar je še vsikdar zmagala nad zlobo. Solnce ni še zašlo zadnjikrat; torej potrpijenje! — Solze zatiranih kličejo k nebu, a njih prošnje bodo uslišane.

Angleški gostje. Moštvo angleškega vojnega brodovja je dobilo dovoljenje, da sme posetiti mesto. 1200 vojakov mornarjev se je razgubilo po mestu in kakor je bilo videti, ugajalo jim je spoletavanje po vseh ulicah našega mesta. Kako jim je morala tekni, sinovom morja, ta svoboda na suhem, je bilo razvidno iz njihovega kretanja. Ondi si videl, kako se cele tolpe pomorščakov, veselo razgovarjaje se, hodili po mestu in kadili svoje lule, ondijepotpec skušal spustiti se v pogovor pomorščak z našim okoličanom, ki je imel vpreženega v voz svojega glasovitega „slovenskega vola“ in pri tem se Anglež ni mogel nagledati krasne živali, katera pa menda v oči bode našega mestnega očeta d' Angellija. Na drugem kraju se je pomenkovala zopet druga tolpa pomorščakov mej seboj, kam-bijokrenila zabavati se in ta in oni mladi vojak je v svoji zadovoljnosti kar sel na trotoar in „pušepipo poslušal druge tovariše. No, v večerni uri pa se je kar bliščalo iz gostilniških prostorov tistih rudečih uniform, na katere se posebno radi lovijo oči mladega ženstva. Pri vsem tem pa se mora reči, da se tuji gostje vedejo prav lepo in se ni pripetilo še ničesar nedostojnega. — Pač nedostojnega ne, a nekaj smešnega se je pripetilo predvečerašnjem na Acquedotto. Neki pomorščak se je vozil na biciklu po drevoredu gori in doli in videlo se mu je, da mu ugaja ta zabava, kajti dirjal je parkrat gori in doli po drevoredu, kakor bi ga nesel veter, znamenje, da je doma iz domovine bicikla. Kar hkrati ga je ugledal policist in ga hotel ustaviti. Teda pomorščak ga ni videl in dirjal je dalje, — a naravnost v neko popraviljavnico biciklov. Policist za njim, pred vrati pa se je nabralo vse polno radovednega občinstva.

Smeha vredno pak je bilo, ko Anglež, kateremu se je hotelo dopovedati, da se je pregrešil proti javnemu tržaškemu redu, ni razumel ni policista ni pripovedovalcev in je debelo gledal zdaj jednega zdaj drugega, dokler se ni vse pobotalo z lepa. To res ni bila taka pogreška; pogreška pa je, da nekateri tržaški krčmarji zaračunajo pivo gostom dražje, nego je po navadi. Ali menijo krčmarji, da se mora tujca odreti, ako pride v naše mesto na poseto? S tem le škodujejo ugledu mesta, a nič manje ugledu tržaških krčmarjev v obeh tujca. Tako se ne sme.

V Barkovljah je bil minole nedelje običajni vsakoletni ples. Ljudstva je bilo veliko. Plesišče je bilo odičeno narodnimi zastavami. V „Narodnem domu“ je bilo ogromno ljudstva. Tu je prepevalo pevsko društvo „Adrija“. Vse se je vršilo ob uzornem redu, kar je posebno povdarjal celo „Il Mattino“. Tudi mi povdarjamo to še posebno, ker je i to mal dokaz, kake vrste ljudje so naši Barkovljani, ako jih nikdo ne žali. Dve nedelji zaporedoma velik naval ljudstva in vendar ni bilo zabeležiti ni najmanje neprilичnosti. Spoštujte ljudstvo in ljudstvo bode spoštovalo vas.

Seveda: prejšnje leta je slavni capovilla prepovedoval vsaki pojav narodnega čutja, grozil našim in jih zasmehoval. Ali letos postopa javna oblast pametno in glej: niti toliko se ne dogodi, da bi mogli napraviti jeden sam „raport“, dočim jih je bilo popred po par parov na dan!

Iz Škedenja nam pišejo: Gospod urednik! Žalostno, toda resnično. Ni dolgo temu, odkar so Škedenjskim rodoljubom žarela srca samega veselja na otvoritvi prepotrebne nove „Čitalnice“ v Škedenju. Mislili so, da bode to velik korak v napredek, korist in procvit tlačenemu ljudstvu našemu. Ni moj namen opisovati sijajno otvoritev „Čitalnice“, ker to je prav dobro opisal drug dopisnik. A Bogu bodi potoženo, da je tudi taci, ki se niso veselili z nami.

Pred otvoritvijo „Čitalnice“ razpošiljal je vrli odbor iste „vabila“ na vstop v „Čitalnico“. Odbor se je bil toliko „predrznil“, da je poslal vabilo tudi nekemu domačinu J. Sancieru p. dom.

Cin. Le-ta pa je, takoj ko je dobil poziv, vskliknil žaljivo: „Nočem biti Kraševce, ni jaz ni moji otroci, jaz ne potrebujem Kraševcev, mene podpirajo Italijani!“ In na mestu je raztrgal nedolžno vabilo. Gosp. urednik, ni-li to žaljivo za nas Škedenjce, ki smo vedno in povsod zvesti sinovi svojemu narodu? In Vi, g. Cin, pravite, da Italijani Vas podpirajo; prosil bi Vas, da dokažete, v čem da Vas podpirajo. V Vašo prodajalnico ne zahajajo Italijani, kajti v obližju iste Italijanov niti ni. Ne Italijani, ne, ampak iz škedenjskih žuljev se živite Vi. Altro che Italijani! Ako bise Škedenjci držali gesla „Svoji k svojim“ ter bi Vam obrnili hrbet, kakor ga obračate Vi njim, sprevidel bi kmalu, komu ste dolžan hvaležnost. Povem Vam, da jaz si ne štejem nič v zlo, da primerjate Škedenjce s — Kraševci. Kraševci so častivredni ljudje in možje! Značajni možje! Ali ste me razumeli? To bi Vam prav rad vcepil v glavo, da da bi posnemali g. A. Giasche, ki je, da-si italijanske narodnosti in rodovine, izdelal prav lepo tablo z nadpisom: Slovenska „Čitalnica“, in daroval isto temu društvu, na čemer so mu hvaležni vsi narodni Škedenjci.

Iz Gropade nam pišejo: Predminolo nedeljo smo imeli v našem selu javen ples. Ne da bi hotel zagovarjati javne ples, vendar moram povedati, da smo se prav veselili letošnjega plesa. In to iz tehtnega vzroka, ker smo se prepričali, kako ugodno upliva narodna zavest na omiko in na vse vedenje ljudstva. Mi opažamo, da, čim bolj se širi narodna zavest, tem dostojneje se vede naše ljudstvo o takih prilikah. Kolika korist to za javno moralo!

Kakor rečeno: o tem smo se prepričali tudi na našem plesu. Tu ni bilo od strani naših vaščanov nikacega tuljenja, nikacega proklinjanja. Vsi so se vedli moško in dostojno. Vsi: moški in ženske. Mladičiči so nosili vsi kokarde v narodnih barvah, ženske pa take pase čez prsa. Kar nas je veselilo še posebno, da je letos zložno in skupno sodelovala vsa mladina, brez nasprotovanja, brez preprirov. Tako je prav. Ljubimo se med seboj in zložni ostanimo v svoji zvestobi do vere in do naroda.

S Krasa. Naš slovenski Kras ima čarob, s kakoršnimi se ne more primerjati kmalu kaka pokrajina na svetu, zato obiskuje ta Kras veliko in malo od blizu in od daleč in se divi njegovim — podzemskim čudom. Seveda med tem, ko se divi čudom p o d Krasom marsikdo, ne more trpeti n a r o d a, ki živi nad temi čudi; in o teh obiskovalcih bi se lahko reklo z Goethejem: „keinen Franken kann der Deutsche leiden, aber seine Weine trinkt er gern“.

Takih obiskovalcev je došlo minolo nedeljo na naš Kras nad tri sto, da posetijo vilenico pri Divači.

Tržaški „Club turisti triestini“ je napravil svoj izlet v vilenico, ki je bila krasno razsvitljena. Obiskalo je jamo blizo sedem sto oseb in z drugimi vred smo i mi se divili božjim čudom in za tisti hip pozabili, da je med našimi gosti tudi najhujših političnih sovražnikov naših, ki morda goje v srcu željo, da bi nas progali s tega kršnega Krasa. No v oči gled stvarstvenim čudesom so molčala malenkostna „čudesa“ človeškega stvarstva!

C. kr. pripravnica v Rojanu. Vpisovanje v c. kr. pripravnice za srednje nemške šole v Rojanu (h. št. 176.) vršilo se bode v s r e d o dne 15. in č e t r t e k dne 16. s e p t. od 9. do 12. ure dop. — Otoci ki žele vstopiti v ta zavod, priti imajo v spremstvu starišev ali njih namestnikov ter se izkazati: 1. s spričevalom dobro dovršenega tretjega oziroma četrtega razreda ljud. šole. 2. krstnim listom 3. spričevalom o cepljenji koz ter 4. z izkazom, da so zdravih oči.

Vodstvo c. kr. pripravnice v Rojanu. Radi volilnih izgrediv. Včeraj je bila sodnijsko razprava proti obtožencem radi volilnih izgrediv na Proseku. Obsojeni so bili: Ivan Ravbar (21 let star, nekaznovan) na 8 mesecev; Anton Pirjevec (18 let star, nekaznovan) na 6 mesecev; Fran Kenič (17 let star nekaznovan) na 1 leto; Fran Milič, kamenosek (21 let star, prej že kaznovan) na 4 mesece; Rudolf Trobec (16 let star, nekaznovan) na 5 mesecev; Karol Husu (18 let, nekaznovan), Edvard Vrza (17 let, nekaznovan) in Fran Milič, kmetovalec (19 let star nekaznovan) po 8 mesecev.

Potresna postaja v Ljubljani se je pričela zidati in je upanje, da bo v kratkem dodelana. Delo napreduje naglo in se že tekem 14 dnij postavi mikroseismograf v svrhu opazovanja.

Zopet potres. V Vodicah pri Kamniku, v onem kraju, kjer je bilo o veliki noči 1895 leta nekako ognjišče velikega potresa, bil je dne 3. t. m. ob 8 uri 20 minut zjutraj zopet precej močan potres. Smer mu je bila od zahoda proti zahodu. Ljudje so prestrašeni bežali iz hiš; slabejši sunek bil je tudi dne 1. t. m. ob polu štirih zjutraj.

VI. shod avstrijskih vinogradnikov se je vršil v Tridentu dne 6. t. m. Med ogromnim številom udeležnikov iz vseh vinorodnih krajev so se nahajali namestnik grof Merveldt, deželni glavar grof Brandis in deželni glavar istrski dr. Campitelli. Namestnik Merveldt je pozdravil shod v nemškem in potem v italijanskem jeziku.

Most se je polomil pod vojniki v Weimaru, ko so ravno korakali čezenj. Več vojakov je utonilo.

Znanstveni izleti v Bosno in Hercegovino. Znano je, da imata Bosna in Hercegovina jako mnogo znamenitosti bodisi v zgodopisnem, narodopisnem, kakor v geološkem in rudoslovnem pogledu. V teh deželah se nahaja mnogo važnih spominov iz rimske dobe, zlasti izza dobe cesarja Trajana in Marka Aurelija, katera sta zidala doli ceste, vodovode ter mostove. A tudi v rudoslovnem pogledu sti Bosna in Hercegovina znameniti. Od dobe okupacije pa do danes se je razkrilo že nebroj rudninskih zakladov, zlasti premoga, železa in bakra. Tudi zlata se je že našlo. Sedaj obiskujejo ti deželi francozki in angleški učenjaki, a ne zastajo tudi nemški in cele madjarski.

Nedavno se je napotilo društvo madjarskih književnikov v Bosno, na čelu mu madjarski zgodovinec dr. Thaloczy. To pa je isti Thaloczy, ki je po želji ministra Kallay-a napisal „objektivno historično“ „Zgodovine Bosne“ za uporabo v bosensko hrcegovinskih šolah. Ako bodo madjarski „učenjaki“ hodili proučevati Bosno in Hercegovino, potem se že sme pričakovati prave književne objektivnosti v njihovih spisih o teh deželah.

Štrajk v rudniku. V rudniku Ninka na Šlezkem je ostavilo delo 2000 rudarjev. Tudi delavci tamomnošnjih strojarn so odložili delo.

Zopet anarhistički napad. Dne 13. t. m. je v Barceloni ustrelil nek anarhist z revolverjem na policijskega predstojnika Porcas-a, ter ga močno poškodoval na prsih. Anarhist je doma iz Barcelone in se zove Sampan. V poslednjem času se je mudil v Parizu in je od ondi došel v Barcelono baš te dni. Policist Porcas je nadzoroval anarhiste in ga je zadela morilčeva krogla, ko je prišel iz gledališča se svojim tovarišem, policijskim predstojnikom Teixido. Teixido je zadet v pluća. Anarhist Sampan priznava svoj zločin in je sodrug Angiolillov.

Hči don Carlosa princesa Elvira iz hiše Bourbonov, kraljeve rodbine francoske se je zaljubila v mladega slikarja Folchi-ja in pobegnila z njim v Ameriko. V New Yorku pa je bil v „Hotel Modern“ ukraden kovček, v katerem se je nahajalo njeno veliko premoženje, za katero sta si mlada ljubeča hotela kupiti vilo. Ko sta objavila svojo nezgodo v listu „New-York Herald-u“ se je jelo navduševati občinstvo za interesantna došleca; vse je jelo sočutstvovati žnjima. Mož princeze, kakor zelo nadarjen slikar, je dobil toliko naročil, da jih ne more izvrševati Lastnik hotela, v katerem je bilo ukradeno imetje princeze, dal je slikati ves hōtel al fresco od svojega gosta in vsaki hip dobiva obiske bogatašev, ki hočejo biti slikani od moža slavne francoske princeze. Sloveča družba v Washingtonu, kjer se mudita zakonska sedaj, pa je ponudila princesi visoko nagrado, ako bi hotela nastopiti na odru. Tode princesinja je odvrnila, da bi rajši služila kruh z rokami, nego stopila na gole deske.

Kruh v Parizu. Vsled novega podraženja v pšeničnih cenah so pariški peki zopet podražili kruh. To je dalo povod novim agitacijam socijalistov, kateri zahtevajo, da se na mestne stroške razdeli brezplačno vsak dan 70.000 kgr. kruha. Ta zahteva je prišla pred budgetni odsek občinskega sveta v pretresovanje. Sprožilo se je tudi vprašanje osnutja velikih mestnih pekarn.

Ljubosumnost, zasnovateljica vojske. Kako daleč zavaja ljubosumnost, to priča sledeča dogod-

bica. Vodja braziljskih ustašev, Consetheiro, se je zaljubil pred dvanajstimi leti v krasno devojko, ki je bila zajedno tudi zelo bogata. Ženinova mati pa ni bila kar nič zadovoljna z namerovano ženitvijo svojega sina in je delale razne ovire pred in po poroki. Ker se jej ni posrečilo preprečiti zakona, hotela je razdružiti poročence, da bi se na ta način iznebila neljube jej sinahe. Da bi dosegla svoj namen, nalagala je sina, da mu je žena nezvesta in da sprejema v njegovi odsotnosti družega moškega. Consetheiro je zares postal ljubosumen ter je začel zasledovati svojo ženo. Neko noč je zares videl, kako se plazi v spalnico njegove žene možka podoba: v grozni ljubosumnosti je planil na možkega ter ga prebodel, potem pa je še zadavil svojo ženo. Pokazalo pa se je, da je ta tuji možak bila njegova lastna mati, ki se je nalašč preoblekla. Morilec se je stavil sodišču, a obsojen je bil samo na jedno leto ječe. Ko je bil zopet svoboden, prodal je vse svoje ogromno imetje in postal velik dobitnik naroda v Braziliji. Ondi je ustanovil družbo komunistov, ki je postala že pravcata vojska 15.000 mož, ki se vrlo bori in nasprotuje vladi. Torej je ljubosumnost porodila to vojsko.

Kraljica mož-beseda. Srbski kraljici Nataliji je bil nedavno temu ukraden dijamant v vrednosti 180.000 frankov. Dijamant je izginul na čudovit način in vse iskanje je bilo zaman. Na to je kraljica dala objaviti, da, ako dobože biser nazaj, ga hoče podariti ubogim. Dva dni pozneje je dobila biser nazaj, na isti čudovit način, kakor je izginil. Poleg bisera je ležala vizitnica, na kateri je stalo zapisano: „Držijo tudi kralji besedo?“ In kraljica Natalija je res držala besedo. Te dni se je ustanovila „loterija kraljice“ katere dohodek je namenjen ubogim; jedini dobitnik pa je — ukradeni biser kraljice Natalije.

„Sextuplex“ se imenuje fenomenalna iznajdba Amerikanca Dixona. Ta izum je električen brzojavni stroj, s pomočjo katerega boče mogoče odposlati šest brzojavk najedenkrat in po eni in isti zici. — Poskušnje so se obnesle izborni. „Sextuplex“ je izum, na katerem so si ubijali glavo že dolgo let Edison, Tesla in drugi sloveči elektriki. Dixon sam je delal na izumu celih šest let.

Velik požar v Rimu. Dne 1. t. m. ob 1. uri po noči je začelo goreti v palači finančne intendature v loterijskem ravnateljstvu. Ko je prišla požarna bramba, sta že dva nadstropja do cela pogorela. Ker je bilo v blagajnah za več milijonov vrednostnih papirjev, se škoda še niti na da ceniti. Gori še vedno in se sluti da je zgorelo tudi več ljudi.

Posnemanja vredno. Dr. Vitlin je iznašel nov način za zneženje ulic po mestih. Po Vitlinovem prepričanju je zdravju jako škodljivo škropljenje ulic in cest z vodo. V vlažnosti se ohranijo bakterije boleznim žive, med tem, ko pod vplivom solčnih žarkov gotovo poginejo. Po Vitlinovem mnenju je najbolje, ako se cestni prah pometa suh v kanale, po katerih ga voda odnese dalje, ali pa kar je še bolje, da se pometa na kupe in požge. Dr. Vitlin je iznašel metlo za pometanje suhega cestnega prahu, da ne bi se kadilo.

Pisatelji v politični službi. Italija hoče nekako posnemati Francijo, katera voli odlične pisatelje na politične sedeže. Tako je bil v Italiji izvoljen poslanecem za okraj Ortoud a More v Abrucih znani romanopisec Gabriele d'Annunzio z 812 glasovi. V svojem prvem govoru v zbornici pa ni govoril o politiki skoro nič, ampak govoril je — o lepem. V zbornici bodo čuti iz ust tega poetičnega poslanca še gotovo dosti lepih četudi ne politiki koristnih govorov. Varatio delectat!

Nemški vseučiliščni profesor aretovan. V Medgyesu na Ogerskem je napravilo veliko razburjenje, ker so aretovali nemškega vseučilišnega profesorja dra. Gustava Weiganda. V tem kraju tabori namreč sedmograško-rumunska kulturna stranka, katere se je udeležil Weigand kakor delegat lipske rumunske kulturne lige. Prišli pa so baje na sled, da je Weigand ogleduh in šest žandarjev ga je aretovalo, ko se je baš mudil v cerkvi, in ga gnalo v zapor. Kdo ni ogleduh na Ogerskem, ako tako — hoče madjarska vlada?

Trojčke povila je žena težaka Gjura Timoka v Szatmari na Ogerskem. Mati in otroci so zdravi.

Ženski klobuki v Italiji. Italijanke — tadi v Trstu ni nič bolje — trpijo na maniji, da morajo imeti silno velike klobuke na glavah. Ti klobuki

so dostikrat podobni grmovju umetnega cvetja in slame. V Italiji jemljejo ženske take klobuke saboj tudi v gledališče in zapirajo z njimi razgled na oder. Možki so se pritožili in se pritožujejo na razne načine proti tej brezobzirnosti, a nič ne pomaga, sedaj so se baje i možki odločili, da bodo imeli med prestavo na glavi — kalabreze in cilindre. Torej bojkot s klobuki. To je vro!

Umor na odru. V Bologni je mlad igralec, nečak načelnika turinskega, grofa Rignona, prebodel med igro svojo soigralko Gazetta in ista je umrla pri tej priči. Glumač je storil ta čin iz ljubosumnosti; pebegnivčega ga je zajela policija in ga izročila sodišču.

Od dela izključeni. V Aberdeenu je več lastnikov tovarn za izdelovanje strojev izključilo svoja delavce. Več delavcev je brez kruha. Toraj štrajk narobe.

Francozi na Ruskem. Iz „Novosti“ posnema, „Triester Tagblatt“ neko poročilo o francoskih pomorščakih, ki so se klatili (?) okrog po mestu Kronštatu. Mi prepuščamo seveda „Tagblattu“ odgovornost na tej vesti. Saj je menda zajel naravnost iz „vira“, toda dostaviti hočemo, da se nam ton, v katerem govori „Tagblatt“ o francoskih vojaki, zdi vendar-le pre — nemšk. On pravi, da je v hipu, ko je francoska eskadra imela odplniti, manjkalo celih 80 mož vojaštva, katere je pozneje morala policija iskati po mestu itd. „Tagblatt“ do stavlja satirično, da na ve, da-li je bil vojakom tudi v njihovi domovini prirejen tako buren in navdušen vsprejem, kakor na ruskih tleh. Iz teh besed je pač sklepati, da Nemec pač ne more skrivati svoje antipatije do Francozov in Slovanov.

Najnovejše vesti.

Hob 7. Urednika lista „Egerer Nachrichten“ Hoferja, je policija aretovala. Vsled tega so se prigodile burne demonstracije. Demonstrante je razgnala policija.

Barcelona 7. Vojno sodišče je obsodilo napadnika Sampana na štiridesetletno posilno delo.

London. „Reuterovo“ poročilo javlja iz Tangerja, da so prebrežni pirati dopustili osvoboditev ujetih Italijanov in Portugalcev proti temu, da se izpuste tudi v Athucemas u jete pirate in pa proti plačilu 3000 dolarjev odškodnine.

Državna lista cen 7. septembra 1927.

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	102.40	102.40
„ „ „ v srebru	102.40	102.40
Avstrijska roba v slati	124.50	124.70
„ „ „ v kromu	101.80	101.80
Kreditne skloje	365.60	366.—
London 10 let.	119.80	119.70
Napolsko	9.52 1/2	9.52 1/2
20 mark	11.74	11.78
100 talj.	45.15	45.15

Trgovinske brzojavke in v isti.
Budimpešta. Pšenica za jesen 12.42 12.43 Pšenica za spomlad 15.98 12.30 do 12.31 Oves za jesen 6.12 6.14 —
Rž za jesen 8.88 8.90 Koruza za oktober 1897. 5.41 5.43
Pšenica nova od 78 kil. f. 12.60—12.65 od 79 kilo 12.70 12.75 od 80 kil. f. 12.75—12.80, od 81. kil. f. 12.80 12.85, od 82 kil. for. — — — — —
Jahorica 7.10 10.—
proso 6.30 6.30
Pšenica: Dobro ponudbo. Dobro povpraševanje, trg stalen. Prodaja 30000 mt. st. 5 nvl. dražje Vreme: def.
Praga. Srebrnirant sladkor tor 11.92 do —.— Za notranji trgovini: Centrifugal f. 35 1/2 — — — — —
Cetvorni f. 37 1/2, v glavah f. 37.50 — — — — —
Havre. Kava Santos 4.12 sept. 41.25
— december 41.50
Hambur. Havre good average za september 33.50, za december 34.25 za marec 35.25. za maj 35.75. mlačno.

Saunig & Dekleva
V GORICI, v Nunski ulici št. 14-16.
Velika zaloga

šivalnih strojev in dvokoles
raznih sistemov kakor tudi iz bambusa.
Lastna mehanična delavnica za popravljanje in nikliranje.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisočerni cvet“ (Millefiori).
Čliti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim sludajem, če peče v želodcu, kakor proti slabomu prebavljanju in hemoroidom. Jeden omet za zdravljenje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni
PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.

GOSTILNA

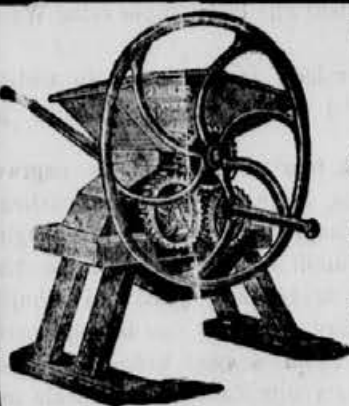
„Pri dobrem kozarcu“

ulica Valdirivo št 14.

toči jako izvrstna vina črna, kakor tudi pravo istrsko vino po zmernih cenah:

Dalmatinsko po	36
Istrsko	40
Furlansko	40
Kolio	44
Pivo	22

Kuhinja je vedno preskrbljena z miznimi in gostimi jedili. — Za mnogobrojno obiskovanje se priporoča prav toplo rojakom svojim zahvaljuje se jim v naprej z velespoštovanjem
Modio, gostilničar.

Vse stroje za poljedelstvo in vinogradstvo

CENE Z NOVA ZNIZANE.

Stiskalnice za grozdje, diferencijalna s^a stava. Ta sestava stiskalnice ima največjo pritiskujočo moč izmed vseh drugih, kakoršnih - koli stiskalnic.

Stiskalnice za masline, hidravlične stiskalnice, brizgaljke proti peronosperi, Vermorelove sestave.

Te moje brizgaljke so znane kakor najboljšje ter najcenejše; avtomatične brizgaljke, tlačilnice s pripravo za tlačiti jagode, stiskalnice za seno, triere itd. v najboljšem proizvodu.

Ig. Heller, Dunaj

Cenike in spričevala zastoj!

II, Praterstrasse 49.

Iščem zastopnikov! — Čuvati se je ponarejanj!

Tiskarna Gutenberg

mljalka ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13
TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Raztirni zavod — Knjiгоvezstvo.

priporoča se za prijazne naročbe se zadržim primernih cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, rokotvorov v vsakem obsežu, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja zaliste in zavitkov z napisom, naslovnih listkov, jedlinih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, čas-zapadlih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledic iz olinke za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Via delle Acque 5 — ARNOLDO COEN — Via delle Acque 5 Trst